

Шостко Олена Юрійвна –
доцент кафедри кримінології та
кримінально-виконавчого права На-
ціональної юридичної академії України ім.
Ярослава Мудрого, кандидат юридичних
наук

Деякі питання забезпечення протидії організованій злочинності у проекті КПК України

У статті розглядаються проблеми сучасного стану протидії організованій злочинності в Україні, з використанням новітніх досліджень кримінологів обґрунтовується теза про неефективність цієї діяльності, проаналізовано проект КПК України з точки зору його можливостей більш адекватно забезпечувати контроль над організованою злочинністю в Україні.

У питанні протидії організованій злочинності ефективність/неефективність роботи органів кримінальної юстиції є одним із головних чинників, що впливає на рівень поширення цього особливого феномену, “вбудованого в соціальну систему і який істотно впливає на інші складові (елементи) системи, і, перш за все, – на економіку й політику” [1, с. 207]. А одним із головних завдань системи кримінальної юстиції є збільшення ризику для злочинця бути спійманим і покараним. Чи справляються з даним завданням стосовно організованої злочинності сучасні українські правоохоронні органи і, перш за все, підрозділи, спеціально створені для цього? Ті, хто дає позитивну відповідь на це запитання, будуть спиратися на статистичні показники, котрі характеризують кількість виявлених організованих груп (ОГ) і злочинних організацій (ЗО), структуру вчинених злочинів тощо.

Дійсно, в Україні, починаючи з 2000 року (окрім 2004 року), у звітності правоохоронних органів фіксується зменшення числа виявлених ОГ і ЗО. Частково така тенденція є позитивною, оскільки відбувалося скорочення за рахунок таких вчинених ними злочинів як крадіжки, розбої, грабежі. У той же час, як свідчить аналіз, для більшості викритих груп характерні прості форми співучасті, а більшість виявлених злочинів належить переважно до загальнокримінальних (64 % від усіх учинених ОГ і ЗО за 9 місяців 2007 року) [2]. Навіть якщо злочини мали економічну спрямованість, такі злочинні спільноти, зазвичай, належали до нижчого рівня організованої злочинності. Тому кримінологи з впевненістю говорять про те, що центр протидії організованій злочинності перебуває не у сферах, де організована злочинність виявляє себе як злочинний промисел (економічний та позаекономічний) [3, с. 284]. Їхню злочинну діяльність цілком спроможні знешкодувати “звичайні” підрозділи правоохоронних органів, а не спеціально створені для боротьби з організованою злочинністю.

Згідно з офіційною статистикою, у 2006 році, порівняно з 2005, виявлено на 30 % менше випадків торгівлі людьми, на 23 % менше злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їхніх аналогів або прекурсорів. У організованих злочинців знайшли й вилучили на 75 % (!) менше наркотичних засобів, ніж у попередньому році [4]. І хоча у 2007 році спостерігається деяке зростання показників по цих видах злочинів, воно поки що не свідчить про серйозні

зміни у структурі виявлених злочинів. За 9 місяців 2007 року зареєстровано 8 фактів створення злочинної організації. Інтерв'ювання практичних працівників засвідчило, що у багатьох випадках керівники відповідних підрозділів правоохоронних органів навіть бояться порушувати справи за ст. 255 КК України, оскільки до цього часу існує ганебна практика, коли зростання відповідних показників зареєстрованих злочинів вважається свідченням поганої роботи, а їх зниження – викликає позитивну оцінку. Хоча в усьому світі одним із головних завдань правозастосовчих органів є ретельна реєстрація злочинів. І навпаки, за приховування злочинного діяння передбачені суворі дисциплінарні та кримінально-правові санкції.

Незважаючи на те, що аксіомою є загальновідомий факт про взаємозалежність і взаємообумовленість організованої злочинності і корупції, за дев'ять місяців 2007 року число викритих організованих угруповань із корупційними зв'язками скоротилося на 52 % (!) у порівнянні з аналогічним періодом минулого року, а питома вага таких злочинних спільнот складає 3 % від загальної кількості виявлених ОГ і ЗО [3].

То може констатація факту про те, що серед основних реальних та потенційних загроз національній безпеці є поширення корупції, хабарництва в органах державної влади, зрощення бізнесу і політики, організованої злочинної діяльності (ст. 7 Закону України “Про основи національної безпеки України” [5]) не відповідає дійсності? Чи потрібні державі, платникам податків спеціально створені для боротьби з організованою злочинністю підрозділи, коли частка виявлених злочинів, які вчиняють ОГ і ЗО в останні роки, складає приблизно 1 % до всіх зареєстрованих злочинів у державі?

На наш погляд, ці дані вказують на те, що в державі корупція стала системним явищем, охопила “тенетами” всі інститути влади, які неспроможні адекватно реагувати на цю загрозу, отже тільки комплексні й радикальні заходи, що будуть впроваджуватись постійно, можуть поступово змінити ситуацію на краще.

Усе вищевикладене є підтвердженням тези, що організована злочинність у даний час набуває рис мімікрії – вона практично зрощується з соціально-економічним та політичним ландшафтом, що є проявом витончених механізмів захисту від кримінально-правової системи. Вона набуває нових якісних рис, які вже не підпадають під усталені кримінально-правові та кримінологічні уявлення. Сучасна організована злочинність вже сама багато в чому створює умови для своєї діяльності [6, с. 75, 69, 104].

Знаний дослідник організованої злочинності Ян ван Дайджик вважає, що на світовому рівні кількість зареєстрованих поліцією справ, пов'язаних з організованою злочинністю, є обернено пропорційною серйозності проблеми. Офіційна статистика не є надійним джерелом інформації й відбиває лише спроможність системи виявити очевидні злочини [7, с. 129].

Існують методики перевірки офіційних даних за допомогою альтернативних джерел інформації. З 1997 року Світовий економічний форум проводить опитування генеральних директорів найбільших компаній світу з метою виявити перепони у веденні бізнесу. На підставі цього опитування, а також аналізу динаміки поширення організованої злочинності, що його здійснила Група оцінки міжнародних ризиків (MIG) (вивчалася ситуація в 156 країнах), було розраховано так званий індекс сприйняття організованої злочинності (ОСРІ). Його порівняли з трьома іншими показниками похідних проявів організованої злочинності: нерозкритими вбивствами, корупцією можновладців, відмиванням брудних грошей [7, с. 129, 130].

У 2003 році відповідно до ранжирування країн за цим комбінованим індексом організованої злочинності Україна разом із Гаїті, Парагваєм, Албанією, Нігерією, Венесуелою, Російською Федерацією, Казахстаном, Колумбією ввійшла до десятки держав, які мали найгірші показники [7, с. 133]. Як вважають аналітики, не

претендуючи на стовідсоткову точність, дослідження є основою для подальших розвідок і певним статистичним “маркером” наявності організованої злочинності. До речі, розподіл країн світу за комбінованим індексом дуже відрізняється від їх розподілу за рівнем загальних злочинів. Було зроблено висновок, що загальне число злочинів у тій чи іншій країні не співвідноситься з рівнем організованої злочинності [7, с. 129, 135].

Інше кримінологічне дослідження, проведене під егідою ООН, підтвердило: у країнах із високим рівнем організованої злочинності органи кримінальної юстиції неспроможні адекватно протидіяти їй, а тому офіційна статистика не відбиває реальних масштабів відповідних злочинів. Низькі рівні зареєстрованої злочинності, зокрема фактів арешту за серйозні наркозлочини, свідчать про слабку ефективність роботи правоохоронних органів і високий рівень організованої злочинності [8].

У цьому зв'язку доречно навести думку відомого російського кримінолога В. Лунєєва (яка стосується не тільки Росії, а й України) про те, що злочинність влади, багатства й інтелекту, тобто інституціональна організована й корупційна злочинність, практично недоторканна. “...Система кримінальної юстиції спрямована, головним чином, на бідні, слабоадаптовані, алкоголізовані, деградовані й маргінальні прошарки населення, які вчиняють традиційні кримінальні діяння” [9, с. 107, 108].

На X Конгресі ООН із проблем запобігання злочинності і поводження з правопорушниками (Відень, 2000 р.) підкреслювалося, що організована злочинність і злочини, пов'язані з корупцією на високому рівні, – це, як правило, злочини можновладців [10].

Приєднуємося до думки А.П. Закалюка, який вважає, що “нинішня законодавча змістова невизначеність організованої злочинності, переважне зосередження боротьби з нею поза сферами економічної та позаекономічної злочинної підприємницької діяльності вигідні тим особам, які ведуть цю злочинну та іншу протиправну діяльність саме у названих сферах. Оскільки ці особи, як правило, пов'язані з представниками вищої влади, з боку останньої не проявляється волі та вимогливості щодо відповідної зміни законодавства, а до керівників правоохоронних органів – стосовно рішучого виправлення існуючої практики та її належного спрямування” [3, с. 291, 292].

Ми є свідками того, що організована злочинність розвивається швидше, ніж можливості, а головне, бажання правоохоронних органів протидіяти їй.

У час, коли злочинці, маючи респектабельні зовнішні атрибути, використовують витончені методи й останні досягнення менеджменту, високих технологій, астрономічні грошові маси, держава повинна мати хоча б національну стратегію протидії організованій злочинності, розробці якої передував би ґрунтовний аналіз сучасної ситуації стану організованої злочинності і корупції.

Специфічним засобом реалізації механізму кримінально-правового примусу по відношенню до організованої злочинності у кожній державі є кримінально-процесуальний кодекс.

У даний час в Україні проходить обговорення довгоочікуваної Концепції реформування кримінальної юстиції та проекту нового Кримінально-процесуального кодексу, підготовленого робочою групою Національної комісії зі зміцнення демократії та утвердження верховенства права [11]. Гадаємо, що новий КПК – тест на спроможність держави знайти адекватні заходи протидії як злочинності в цілому, так і організованій зокрема. Його ефективність можна буде перевірити не за загальною кількістю засуджених, а саме тих засуджених, кого відносимо до організованих, білокомірцевих, професійних злочинців. Чи є він рівнозначним масштабу злочинної діяльності? Які існують важелі притягнення до відповідальності керівників і членів транснаціональних злочинних організацій? Наскільки є ясними

процедури розслідування і судового розгляду багатоепізодних справ, в яких фігурують, наприклад, десятки підозрюваних?

Розглянемо, передусім, із кримінологічних позицій деякі концептуальні питання щодо можливостей КПК забезпечити контроль за організованою злочинністю.

До позитивних моментів проекту кодексу слід віднести главу про досудовий розгляд кримінальних проступків, тим самим враховано наявну реальність – криміналізацію суспільних відносин – наслідком якої є втягнення широких верств населення у вчинення правопорушень. Спрощені процедури розгляду деяких категорій справ дозволять органам кримінальної юстиції зосередитись на розкритті тяжких і особливо тяжких злочинів.

Заслуговує на підтримку введення в кодекс низки новел, пов'язаних із негласними слідчими діями – такими, як спостереження за особою з використанням спеціальних технічних засобів, імітація обстановки вчинення кримінального правопорушення, виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, контроль за вчиненням кримінального правопорушення, контроль засобів зв'язку тощо (глава 3 розділу III).

На наш погляд, було б доцільним передбачити у кодексі спеціальний розділ про особливості провадження справ щодо учасників ОГ і ЗО. А поки що процесуальні механізми для розслідування загальнокримінальних злочинів та організованої злочинної діяльності, в тому числі пов'язаної з корупцією, є однаковими.

Міжнародно-правові документи, досвід роботи органів кримінальної юстиції США, європейських країн містять багато напрацьованих механізмів щодо цього питання. До таких особливих процедурних засобів можна віднести систему спеціальних слідчих і прокурорів із розслідування організованої злочинної діяльності, спільні міжвідомчі слідчі групи, специфічні види обшуків, особливі умови конфіскації майна і арешту, захист свідків і потерпілих (у тому числі захист відомостей про них), особливі терміни утримання під вартою підозрюваних (обвинувачених), спеціальні методи розслідування (деякі з цих методів знайшли відображення у проекті КПК).

Згідно з Рекомендацією Комітету Міністрів Ради Європи (2005)10, спеціальні методи розслідування означають методи, які застосовуються компетентними органами для виявлення і розслідування серйозних злочинів, а також підозрюваних у їх вчиненні з метою збирання інформації без попередження про це відповідних осіб. До серйозних злочинів у даному контексті належать злочини організованих груп і злочинних організацій, бандитизм, тероризм [12]. З метою ефективної боротьби з корупцією у ст. 50 Конвенції ООН проти корупції передбачено також низку спеціальних методів розслідування [13]. Окрім загальновідомих методів, що передбачені як цією, так й іншими конвенціями, деякі країни впроваджують наступні: відкриття імітаційного (несправжнього) банківського рахунку для зберігання грошей, отриманих від злочинної діяльності, або створення несправжнього суб'єкта господарювання чи використання вже діючого для збирання інформації, яка допоможе викрити небезпечних злочинців [14]. У Рекомендаціях говориться про дотримання справедливого балансу між запровадженими спеціальними методами розслідування і правами людини.

Неефективна робота спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю, їх неспроможність знешкодувати злочинні організації, особливо ті, в яких задіяні високопосадовці місцевих і центральних органів влади, представники правоохоронних органів, реальне виявлення переважно загальнокримінальних злочинів, відсутність скоординованої аналітичної і розвідувальної діяльності щодо ОГ і ЗО знов поставили питання ліквідації цих структур і доцільність створення в

Україні спеціального незалежного державного органу із розслідування незаконної діяльності організованих злочинних спільнот [15]. Ще у 2005 році було ухвалено рішення про створення Національної служби розслідувань (НСР) в Україні.

У багатьох країнах, які з успіхом працюють у сфері мінімізації негативного впливу організованої злочинності, створені й активно діють центральні агентства боротьби з небезпечними організованими угрупованнями. До них можна віднести ФБР у США, ЦБР у Польщі, ДІА/DNA в Італії, Національну службу кримінального розслідування (НСКР) у Нідерландах, SOCA у Великій Британії. Наприклад, польське Центральне бюро розслідувань, склад якого дорівнює 1,5 % від усіх поліцейських країни, у I кварталі 2007 року вилучило майже половину від загальної кількості кримінальних доходів, вилучених усією польською поліцією [16]. Аби НСР (назва може бути іншою) не став ще одним сегментом репресивної політики, як про це кажуть деякі опоненти, необхідно, щоб нова структура будувала свою діяльність на нових концептуальних засадах, починаючи з добору кадрів, особливо керівного складу (тестування на детекторі брехні, заборона працювати в ній колишнім співробітникам КДБ), і закінчуючи оцінкою ефективності її роботи. Щоб напрацювати спільні підходи варто докладно обговорити в наукових колах і за участю практичних працівників принципи створення НСР, юрисдикцію служби, форми контролю за діяльністю НСР з боку Верховної Ради та громадськості, інші важливі питання. Діяльність НСР має будуватися на новому комплексному законодавстві щодо протидії організованій злочинності, розробленому на основі національної стратегії протидії організованій злочинності в Україні, яке потрібно було розробити ще вчора [17].

Концепцією реформування кримінальної юстиції в Україні передбачено створення спеціального антикорупційного органу, на чому наполягає така впливова організація як ГРЕКО. У зв'язку з цим виникає серйозне питання: чи є доцільним одночасне створення двох спеціальних органів і яким чином компетенція НСР співвідноситься із компетенцією першого? Згідно з рекомендаціями ГРЕКО антикорупційний орган повинен, головним чином, сконцентрувати свою діяльність у сфері запобігання корупції і не мати правоохоронних функцій [18]. Таким чином, його компетенція не пов'язана з компетенцією НСР. Отже, враховуючи масштаби корупції (2.8 бала із 10 згідно опитування "Трансперенсі Інтернешнл" у 2006 році) та організованої злочинної діяльності, яка знаходиться переважно у латентному стані, негативний досвід функціонування в Україні Координаційного комітету по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президенті України (що мав переважно дорадчі функції), можливим рішенням, на наш погляд, є створення багатоцільового незалежного агентства. До його компетенції доцільно було б віднести розслідування незаконної діяльності злочинних організацій та організованих груп, у тому числі випадків відмивання грошових коштів та іншого майна, здобутих злочинним шляхом, фактів корупції серед державних службовців 1–3 категорії, суддів, народних депутатів України, членів Кабінету Міністрів, керівного складу правоохоронних органів [19].

НСР зможе стати ефективним засобом протидії організованій злочинності тільки у разі запровадження комплексних заходів, спрямованих на зниження впливу криміногенних факторів, які обумовлюють існування організованої злочинності, а також за наявності політичної волі як перших осіб держави, так і керівників системи кримінальної юстиції різного рівня, їх спроможності взяти відповідальність за конкретні напрями роботи.

Заслуговує на підтримку наявність у проекті КПК окремого розділу про міжнародне співробітництво. Підвалиною міжнародного співробітництва у сфері протидії злочинності є його правове забезпечення, що є особливо важливим для

правоохоронних органів, оскільки потрібно створити доказову базу для розгляду справ у суді.

Однак у проекті не знайшов відображення інститут спільних розслідувань по кримінальних справах. Слід мати на увазі, що багато норм міжнародних угод є бланкетними, не містять самої процедури розслідування справ, вони не можуть замінити норми національного кримінального процесу, а тому варто передбачити повну правову регламентацію функціонування спільних (у тому числі міжвідомчих) слідчих груп у новому КПК.

Створення спільних слідчих груп із розслідування найбільш небезпечних злочинів, у тому числі транскордонних, передбачено, зокрема, ст. 19 Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності та ст. 49 Конвенції ООН проти корупції, що ратифіковані Україною, а також ст. 13 Конвенції про взаємну правову допомогу у кримінальних справах між країнами-учасницями ЄС від 12 липня 2000 року.

Необхідно враховувати і перспективи співробітництва України з Європейським Союзом. Зокрема, можливості співпраці з Євроюстом (Eurojust) – колективним органом, створеним у 2002 році. Його метою є надання допомоги країнам-членам ЄС у розслідуванні злочинів, прискорення координації між компетентними органами європейських країн і підтримка спільних кримінальних розслідувань, у тому числі стосовно організованих спільнот злочинців, які зачіпають інтереси двох і більше держав. Євроюст може звертатися до країн-членів із відповідними запитами про порушення кримінальних справ по конкретних фактах [20].

Ефективність роботи європейських спеціалізованих агентств з боротьби з організованою злочинністю вимірюється, серед іншого, кількістю знешкоджених організаторів, керівників організованої злочинної діяльності. Без допомоги “рядових” учасників викрити їх майже неможливо. Тому, у протидії організованій злочинності потрібно, в першу чергу, спиратися на покази свідків, потерпілих, а також рядових членів ОГ і ЗО, які можуть зруйнувати кримінальні спільноти своїми свідченнями.

КПК багатьох країн містять норми, що регулюють так звану угоду про визнання вини або “угоду з правосуддям”. Наприклад, у 90 % процесів по справах організованих злочинних груп у США, що закінчились обвинувальним вироком, ключову роль відігравали саме такі категорії осіб. Тобто, угода про визнання вини є апробованим у багатьох країнах логістичним рішенням, яке не потребує особливих затрат. Воно роз’єднує членів угруповання і, таким чином, грає на руку команді, що розслідує злочин [21].

В українському законодавстві передбачено процедуру часткового або повного звільнення від кримінальної відповідальності учасників організованого злочинного угруповання у разі їх сприяння викриттю злочинів ОГ і ЗО. Однак ст. 14 Закону України “Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю” не застосовується саме через відсутність процесуального механізму реалізації та недосконалість норм матеріального права.

Таким чином, для того, щоб зробити більш ефективним процес доказування по справах ОГ і ЗО, доцільно звільняти від кримінальної відповідальності або передбачити певні заохочення особам, які допомагають у розкритті злочинів. У проекті КПК передбачено норму, що регулює угоду між державним обвинувачем та обвинувачуваним про співробітництво у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою. Така угода може бути укладена у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, покарання за які згідно з законом не може бути більше десяти років позбавлення волі.

Однак, з нашої точки зору, враховуючи особливу небезпечність організованої злочинності, було б доцільним передбачити відповідні заохочувальні норми і для тих

осіб, які вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини, але розкаялись і почали співробітничати з органами правосуддя, надаючи покази, що викривають керівництво ОГ і ЗО, їх зв'язки з корумпованими чиновниками, допомагають у вилученні злочинних коштів і майна. Слід пам'ятати, що в Італії арешти і обвинувальні вирокі стосовно керівників мафіозних організацій стали можливими тільки завдяки показам колишніх мафіози (пентіті).

Насамкінець, зауважимо, що від того, наскільки новий КПК України буде враховувати існуючі й майбутні загрози організованої злочинної діяльності, багато в чому залежатиме розвиток України як демократичної держави. І хоча чимало політиків, представників капіталу і, як не прикро, правоохоронних органів зацікавлені у збереженні статус кво, суспільству необхідно докласти всіх зусиль для того, щоб запровадження нововведень у системі кримінальної юстиції не затягнулося на невизначений час.

Список використаних джерел

1. *Гилинский Я.И.* Криминология. Курс лекций. – СПб., 2002. – 384 с.
2. *Про стан злочинності на території України за 9 місяців 2007 р.* // Департамент інформ. технологій МВС України. – Київ. – 2007.
3. *Закалюк А.П.* Курс сучасної української криминології: теорія і практика: У 3 кн. Кн. 2– К.: Видавничий Дім “ Ін Юре”, 2007. – С.
4. *Про стан злочинності на території України за 12 місяців 2006 р.* // Департамент інформ. технологій МВС України. – Київ. – 2007.
5. *Закон України “Про основи національної безпеки України”* // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 39. – Ст. 351
6. *Овчинский А.С.* Информационные воздействия и организованная преступность: Курс лекций. – М.: ИНФРА-М, 2007. – 176 с.
7. *Dijk Jan van.* The ICVS and Beyond: Developing a Comprehensive Set of Crime Indicators // International Key issues in Crime Prevention and Criminal Justice. Papers in celebration of 25 years of HEUNI. Publication Series № 50. – Helsinki. – 2006. – P. 120–143.
8. *Buscaglia E., Dijk Jan van.* Controlling Organized Crime and Corruption in the Public Sector <http://www.unodc.org/pdf/crime/forum/forum3_Art1.pdf>.
9. *Лунеев В.В.* Правовое регулирование общественных отношений – важный фактор предупреждения организованной и коррупционной преступности (тезисы доклада) // Государство и право. – 2001. – № 5. – С. 106–112.
10. *Материалы ООН по укреплению законности и упорядочению системы уголовного правосудия* // Борьба с преступностью за рубежом. 2001. – № 19. – С. 40–57.
11. *Наше дослідження ґрунтується на аналізі положень проекту КПК у редакції від 20.09.2007.*
12. *Recommendation Rec (2005)10 of the Committee of Ministers to member states on “special investigation techniques” in relation to serious crimes including acts of terrorism* <<https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=849269&BackColorInternet=9999CC&BackColorIntranet=FFBB55&BackColorLogged=FFAC75>>.
13. *Конвенція ООН проти корупції* <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_c16>.
14. *Application of special investigation techniques and the duty to respect human rights* <http://www.mhc.org.mk/eng/a_analizi/a_22052007_analysis.htm>.
15. *Найбільш вагомі аргументи на користь створення спеціального державного органу представлені у наступних роботах: Дульський О.О.* Центральне бюро розслідувань – стратегічний елемент системи внутрішньої безпеки України // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2004. – № 10. – С. 128–137; *Костенко О.* Формула декриміналізації держави, або яким бути Національному бюро розслідувань // Урядовий кур'єр. – 2005. – № 130 (16 липня). – С. 7.
16. *Central Investigation Bureau captured a dangerous criminal* <<http://www.mswia.gov.pl/portal/en/1/260/>>.
17. *Шостко О.* Імітація боротьби // Дзеркало тижня. – 2007. – № 30 (18 – 24 серпня).

18 *Group of States against corruption*. Оціночний звіт по Україні <http://www.minjust.gov.ua/files/GRECO_091107.doc>.

19. *Більш* детально щодо цієї проблеми див. Шостко О.Ю. Про доцільність створення Національної Служби Розслідувань (НСР) в Україні // *Юридична Україна*. – 2007. – № 1. – С. 94–99.

20. *EU Organised Crime Threat Assesment 2006* // <<http://www.europol.europa.eu/publications/OCTA/OCTA2006.pdf>>.

21. *Лебедев А.* Сделка как панацея <http://www.ombudsman.gov.ru/dad_2007/dad05/dad577/03.doc>.

The problems of the current situation of the organized crime counteraction are considered in the article, using the latest research of criminologists are justify thesis about inefficiency on this activity. The author analyzed the Criminal procedure code project in the view of its ability to more adequately control of organized crime in Ukraine.

© О.Ю. Шостко, 2007